

Raiteilla

Olen aina ajatellut elämää kuin elinikäisenä junamatkana. Se menee aina eteenpäin, joskus pysähtyen hetkeksi. Joskus joku jää pois kyydistä, joskus uusi ihminen nousee hänen tilalleen. Joskus se rullaa normaalisti, mutta joskus se saattaa suistua radalta. Oma elämäni ei ole koskaan tuntunut olevan oikeilla raiteillaan.

En ole koskaan tuntenut oloani mukavaksi kehossani. Pienenä leikin aina, että olen poika ja nimeni on Niklas. Nykyään olen kahdeksantoista ja leikit ovat jääneet kauas taakseni, mutta Niklas on pysynyt sisälläni.

Hytisen, kun kylmä syystuuli puskee liian ohuiden vaatteideni läpi kävellessäni kohti koulua. Täällä Lahdenkoskessa on monia suuria kouluja, mutta omassani on vain 80 oppilasta. Niin pienessä koulussa ihmiset, kuten minä, erottuvat selkeästi muista. En pukeudu samalla tavalla, en käyttäydy samalla tavalla, enkä edes ajattele samalla tavalla kuin muut. Minusta on aina tuntunut siltä, että minussa on jotain vikana, kun en innostukaan uusimmista vaatteista tai kalliista meikeistä.

Astun koulunpihaan ja vedän hupun paremmin ruskeiden hiuksieni yli peittämään myös naamani. Vihaan huomiota ja pysyttelenkin aina hiljaa taustalla. Kävelen normaalille paikalleni seinän viereen ja vilkaisen pihan toisella puolella seisovaa tyttöryhmää. Kaiken kikatuksen ja hälinän keskellä seisoo Olivia Zane. Hänen teennäinen hymynsä hyytyy, kun hän näkee katseeni. Hän sanoo jotain ja kaikki ryhmän tytöt kääntyvät katsomaan minua. Käänän nopeasti katseeni kenkiini.

Vilkuilen koko loppuvälitunnin tyttöryhmää. Olen aina ollut salaa kateellinen Olivialle hänen täydellisestä elämästään. Hän on itsevarma, kaikki pitävät hänestä ja hänellä on välittävä perhe. Minun äitiäni ei kiinnosta elämäni mitenkään. Hän on kiinnostunut vain työstään. Ja mitä itsevarmuuteen tulee... no, minä en tiedä edes, kuka olen. Olenko hiljainen ja yksinäinen tyttö nimeltä Elena, vai olenko se ujo, mutta onnellinen poika, joka yön pimeydessä minusta kuoriutuu? Sitä olen pohtinut siitä asti, kun minuun alkoi sattumaan aina, kun joku kutsui minua Elenaksi tai vain tytöksi. Muistan selvästi ensimmäisen kerran, kun niin kävi. Istuin keittiön pöydän ääressä ja odotin äitiä kotiin. Olin kahdeksan ja se oli ensimmäinen kerta, kun olin yksin kotona. Sitten kuulin äitini äänen eteisestä ja ryntäsin sinne. Hän nosti minut ilmaan ja sanoi: "No hei Elena, äidin oma pikkuprinssessa!" Räpistelin heti pois hänen sylistään ja katsoin häntä. En ymmärtänyt sitä outoa tunnetta, joka minussa heräsi. Kuin en kuuluisi siihen. Kuin äiti olisi sanonut juuri jotain loukkaavaa. Kuin joku olisi sekoittanut kaiken sisälläni pyörremyrskyksi. Sinä samana iltana tuijotin itseäni peilistä ja yritin nähdä itsessäni Elenan, mutta ainoa, jonka löysin, oli Niklas. En vain käsittänyt, miten muut eivät nähneet sitä.

Olen saapunut ajatuksissani biologian luokkaan. Istun peräpulpettiin.

"Huomenta Elena! Mites on maanantai mennyt?" opettaja kysyy iloisesti luokan edestä. Kuulumattomuuden tunne iskee välittömästi. En edes vastaa. Kun lisää oppilaita alkaa virtaamaan luokkaan, revin vaistomaisesti hupun takaisin pitkien kiharoideni yli. Opettaja vilkaisee minua merkitsevästi ja lasken hupun hitaasti alas.

Tunti alkaa ja huokaan helpotuksesta. Minua ympäröivät pulpetit on jätetty tyhjiksi. Kukaan ei halua istua lähelläni ja se sopii minulle paremmin kuin hyvin. Kun opettaja alkaa puhumaan, keskitän huomioni biologian vihkooni ja jatkan siihen jo aloitettua muutokuvaa pojasta, joka muistuttaa erehdyttävästi minua. Muut äänet puuroutuvat korvissani ja hetken maailmassa olen ainoastaan minä.

"Elena! Kuunteletko sä?" opettaja tiuskaisee herättäen minut ihanasta hetkestäni. Minun tekee mieli tiuskaista takaisin, että kuuntelisihan minä, jos minua ei kutsuttaisi Elenaksi. Sitä en kuitenkaan tee, vaan nyökkään alistuneesti ja suljen biologian vihon.

"Niin kuin olin kertomassa, teemme parityöt Etelä-Amerikkaan liittyen. Mä jaan parit ja niistä ei sitten valiteta. Ensimmäiseksi Olivia Zane ja Elena Sarola. Teidän aiheenne on Etelä-Amerikan pinnanmuodot." Opettajan sanat saavat aikaan valitusmyrskyn. Tuijotan Oliviaa, joka on –omituisia kyllä– ainoa, joka ei sano sanaakaan. Hän kohottaa katseensa ja tuijottaa minua suoraan silmiin. Sitten hän nousee ja kävelee kaikessa hiljaisuudessa viereeni istumaan. Opettaja jakaa loput parit ja sitten tunti loppuu.

"Elena!" Olivia pysäyttää minut käytävällä, ennen kuin pääsen juoksemaan pakoon.

"Kai sun nimi on Elena?" tyttö kysyy. Jokainen soluni huutaa ei, mutta pakottaudun nyökkäämään.

"Huh, hyvä. Mut millon sä ajattelit, että tehtäis tota esitelmää?" Kohautan olkapäitani.

"Missä sä ajattelit, että me tehtäis sitä?" Olivia yrittää, mutta minä vain kohautan uudelleen olkiani.

"No, jos tehtäisiin sitä huomenna mun kotona?" Olivia ehdottaa.

"Okei. Missä sä asut?" kysyn hiljaisella äänellä. Olivia selittää ohjeet ja antaa puhelinnumeron ja sitten hän lähtee.

Jään seisomaan naulakoille. Näen, kuinka tyttölauma hukuttaa Olivian toisella puolella käytävää.

"Haluutko sä oikeesti olla sen friikin pari?" kuulen yhden tytöistä kysyvän Olivialta. Kuten tavallista, kukaan heistä ei edes huomaa minun olevan kuuloetäisyydellä.

"Niinpä! Se on ihan outo. Se ei ikinä puhu mitään", toinen tyttö komppaa edellistä.

"No älä! Ja ootko sä nähnyt miten se pukeutuu?" kolmas päivittelee.

"No joo joo. En mä tietenkään halua olla sen pari! Ajattelin vain, että ei valittaminen auta. En voi uskoa mun tuuria. Sain just sen friikeimmän tyyppin parikseni", Olivia vastaa tytöille. Kuulen vielä myötätuntoista muminaa, ennen kuin ryntään pois.

Paiskaan kotioiven kiinni ja vajoan lähimmälle tuolille. Tänään on tiistai ja minun pitäisi mennä Olivialle tekemään parityötämme. Nousen huokaisten ylös tuoliltani ja huhuilen äitiäni. Ei vastausta, ei tietenkään. Hän tulee kotiin varmaan vasta yömyöhään, kuten aina.

Kävelen keittiöön ja otan ruokatarpeet esiin. Jouduin opettelemaan ruoanlaiton yksinäni kymmenenvuotiaana. Niihin aikoihin äiti sai nykyisen työnsä muotisuunnittelijana kuuluisassa mallitoimistossa, eikä hän ole ollut sen jälkeen juuri kotona. Aluksi se oli järkytys, mutta kahdeksan vuoden jälkeen olen oppinut ajattelemaan äitiä enää vain elättäjänä, en välittävänä ja huolehtivana vanhempana. Isääni en ole koskaan nähnytkään, äitini ei ikinä kertonut hänelle raskaudesta.

Aika kuluu nopeasti ja tunnin päästä löydänkin itseni kävelemästä valtaviin talojen, hienojen autojen ja aidattujen pihojen täyttämällä asuinalueella. Löydän oikean talon ja soitan ovikelloa. Odotan jo melkein mustaan pikkutakkiin pukeutunutta hovimestaria, mutta oven tuleekin avaamaan Olivia.

"Hei", hän tervehtii. Minä vain nyökkään. Sitten tyttö lähtee johdattamaan minua huoneiden, käytävien ja komeroiden sokkelossa. Pyörittelen silmiäni koko matkan sisustuksen prameudelle ja mahtipontisuudelle. Eteisaulassa oleva ihmisen kokoinen patsas miehestä, joka istuu hevosen selässä miekka pystyssä, menee jo kirkkaasti hyvän maun ja naurettavuuden rajan yli.

Saavumme ikuisuuksilta tuntuneen ajan päästä Olivian huoneeseen. Se on sentään normaalin näköinen, ei patsaita tai antiikkitauluja.

"Voit istuu mihin vain", Olivia kehottaa. Jään silti seisomaan. Olivia pyöräyttää silmiään.

"No ihan sama, älä sitten istu. Ajattelin vaan, että saattais olla helpompi tehdä se työ istualtaan."

"No mistä me alotetaan?" kysyn ja istahdan penkille työpöydän eteen.

"Me? Me ei tehdä yhtään mitään. Mä aattelin, että sä voit tehdä sen", Olivia sanoo pirteästi. En tiedä, johtuuko se siitä, että minua ärsyttää se, kuinka etuoikeutettu Olivian elämä on, vai hänen sanoistaan –luultavasti molemmista-, mutta minä räjähdän.

"Tietenkin sä kuvittelet, että mä teen tän sun puolesta! Mikset kuvittelis? Kaikkihan on aina tehty sun puolesta, eikä sun oo ikinä tarttenu tehä mitään minkään eteen! Kato nyt ympärilles! Sulla on isompi vaatehuone, kuin mun koko huone! Sun elämäs on täydellistä ruusuilla tanssimista, joten miks koulu olis poikkeus?" huudan hiukan turhan kovaa. Olivia näyttää ensin yllättyneeltä ja sitten hänen kasvoilleen ilmestyy sulkeutunut ilme.

"Sä et tiedä mun elämästä mitään", Olivia sanoo hiljaa kylmällä äänellä ja katsoo minua silmiin. Tuijotan raivoissani takaisin.

"Niin, mitä mä nyt ikinä mistään tietäisin, mähän oon tällänen helvetin friikki!" kiljun lainaten Olivian aiempia sanoja. Tyttö selkeästi tajuaa sen ja näyttää tyrmistyneeltä. Pudistan kyyneleet silmissä päätäni.

"Ihan sama, ei tää tuu onnistuun", mutisen ja marssin ulos talosta.

Kun pääsen kotiin, paiskaan oven kiinni jo toistamiseen tänään.

"Älä paisko sitä ovea", äiti sanoo olohuoneesta saaden minut säikähtämään. Eihän hänen vielä kuudelta pitäisi olla kotona.

"Mitä sä kotona tähän aikaan teet?" kysyn kävellessäni olohuoneeseen.

"Sain työt ajoissa valmiiks", äiti vastaa ja tuijottaa minua tarkasti päästä varpaisiin. "Mitä sulla on päälläsi? Mun tyttäreni ei käytä tuollaisia poikavaatteita! Missä on ne hameet, joita mä sulle ostin?" äiti kysyy ja katsoo minua kuin olisi nähnyt minut ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Tuijotan häntä rävähtämättömillä silmillä. Oliviasta johtunut suuttumus kasvaa raivoksi sisälläni.

"Ai ne hameet, jotka sä ostit mulle *kahdeksan vuotta* sitten? Mä oon kasvanut niistä ulos niin kuin mä oon kasvanut ulos sustakin! Kahdeksaan vuoteen sua ei oo kiinnostanut mä ja mun elämä hittoakaan! Miks sä nyt yhtäkkiä aloit taas välittään musta?" huudan kyyneleet silmissäni.

"Sä et puhu äidilles noin!" äiti kiljuu takaisin. Katson häntä halveksivasti.

"Sä et ole mun äiti. Katsos, äiti on semmoinen henkilö, joka pistää lapsensa kaiken edelle ja rakastaa sitä ehdoitta. Sä hylkäsit mut työsi takia, kun mä olin kymmenen. Sulla ei oo enää oikeutta kutsua itseäsi äidikseni", sanon jäätävän kylmällä äänellä ja kävelen pois olohuoneesta.

Juoksen portaat ylös huoneeseeni, nappaan pöydältäni sakset ja ryntään vessaan. Tuijotan peilistä tuntematonta tyttöä, joka tuijottaa minua takaisin. Kyyneleet valuvat poskilleni, kun kohotan sakset ja nyhdän niillä ensimmäisen suortuvan irti.

"Minä. En. Ole. Sinä", mutisen peilikuvalleni. Jokaisen hiustupon myötä, joka tippuu lavuaariin, tunnen myrskyn sisälläni hiukan laantuvan. Tämä on minä. Se on minulle vihdoinkin selvää. Minun nimeni Niklas ja olen poika. Kunpa kaikki vain näkisivät sen.

Seuraavina viikkoina pidän hupun päässäni koulussakin opettajien huomautuksista huolimatta. En ole valmis näyttämään maailmalle todellista itseäni. Sisältäni puuttuu yhä jotain, pelkkä hiusten leikkuu ei riitä.

Vaikka kuinka anoimme Olivian kanssa, biologian opettaja ei hetyntyt ja jouduimme jatkamaan parina. Olemme tehneet työtä nyt pari kertaa ja olemme oikeasti alkaneet sietämään toisiamme. Olivia on oikeastaan aika hauska. Hän on ihan erilainen kuin koulussa; pukeutuu verkkareihin eikä käytä meikkiäkään juuri ollenkaan.

Kävelen taas kohti Olivian taloa. Olemme tehneet esitelmää joka kerta Olivian luona, eikä se todellakaan haittaa minua. Olen alkanut tottua jopa heidän järkyttävään sisustukseensa.

Olivia tulee avaamaan minulle oven ja varmistan vaistomaisesti, peittääkö huppuni kunnolla lyhyet hiukseni. Tyttö johdattaa minut huoneeseensa.

"Okei, mä oon miettinyt sitä, miten me tehdään se esitelmä tähän pahville. Ja mä hankin vähän tarvikkeitakin", Olivia selostaa innostuneena. Hymähdän ja alan tutkimaan tarvikekasaa hänen pöydällään. Kohta purskahdan nauruun.

"*Kimalleliimaa?* Me ollaan tekemässä esitelmää Etelä-Amerikan pinnanmuodoista ja sä hankit meille kimalleliimaa?" kysyn epäuskoisesti tyrskähdyksieni lomasta. Olivia katsoo minua ihmeissään kuin ei olisi ikinä nähnyt minun nauravan. Kuten ei olekaan. Hän kerää itsensä nopeasti ja kohauttaa olkapäitään.

"Etelä-Amerikan pinnanmuodohan on tosi hohdokkaita", Olivia virnistää saaden meidät molemmat repeämään nauruun.

Olemme tehneet töitä jo tunnin, kun ovi pauskataan auki. Hyppään säikähdyksestä ylös penkiltäni ja tuijotan suoraan pitkän noin neljäkymmentävuotiaan naisen verestäviin silmiin. Olivia tuijottaa naista kauhuissaan. Minuakin pelottaa, sillä ei kukaan katso tuntemaansa ihmistä noin pelokkaasti.

"Olivia-kulta! Mites sun päiväs on mennyt? Ja kukas se tämä on? Ethän sä ikinä tuo kavereitas kotiin", nainen sanoo ja vilkaisee minua. Suuni loksahdaa auki. Olen aina kuvitellut, että suunnilleen koko koulu hengaillee Olivialla.

"Hei äiti. Tää on Elena ja me tehdään esitelmää yhdessä", Olivia sanoo hiljaa. Kurtistan kulmiani. Äiti? Mikä se kauhistunut katse oli? En ehdi pohtimaan asiaa sen kummemmin, kun Olivian äiti kävelee yhtäkkiä eteeni ja ojentaa kätensä.

"Elena Sarola", esittäydyn hiljaisesti ja puristan naisen kättä.

"Joanna Itälä", Olivian äiti sanoo ja silloin haistan alkoholinhajun, joka naisesta huokuu. Hän huojahtaa lähtiessään ja kun hän on poissa, vilkaisen Olivialla. Hän tuijottaa toiseen suuntaan.

"Mu-mulla on aika paljon läksyjä, joten...", tyttö vihjaa hiukan itkuisella äänellä. Nyökkään hämmentyneenä.

"Mä sit varmaan meen", mutisen ja lähden.

Seuraavana päivänä koulussa Olivia pysäyttää minut käytävällä.

"Elena! Ööh, hei, tota voitaisko me tehdä sitä esitelmää tällä kertaa sun luona?" Olivia kysyy. Olen juuri kysymässä miksi, mutta sitten silmissäni välähtää muistikuva naisen verestäivistä silmistä ja alkoholinhajuisesta henkäyksestä. Siispä minä vain nyökkään.

"Tuutko vaikka suoraan koulun jälkeen, niin voidaan mennä samaa matkaa?" kysyn. Olivia myöntyy ja rientää sitten takaisin ystäviensä joukkoon.

Koulun jälkeen johdatan Olivian kotiini. En ole koskaan vienyt ketään kaveriani kotiin. Tosin en tiedä, ajatteleeko Olivia meidän olevan ystäviä. Avaan oven ja tiedän heti, että äiti on jossain muualla. Riitamme jälkeen hän on tullut hädin tuskin öiksi kotiin. Rahaa hän sentään jättää.

"Missä sun vanhempas on?" Olivia kysyy.

"Isää en ole koskaan nähnytkään ja äitiä ei oikeastaan kiinnosta muu kuin sen työ", vastaan totuudenmukaisesti.

"Mäkään en ole nähnyt ikinä isääni. Tiiän vain, että se on amerikkalainen. Siksi mun sukunimi onkin Zane", Olivia kertoo. Nyökkään ja johdatan tytön huoneeseeni.

"Huhhuh. Onko tää nyt valmis?" Olivia kysyy tunnin työskentelyn jälkeen. Tarkastelen esitelmäpahvia hetken. En halua, että se on valmis. Minulla on vihdoin ystävä, jonka kanssa olla ja nauraa koulun jälkeen, enkä halua menettää sitä. En halua menettää Olivialla. En halua palata normaaliin arkeen, jossa kaikki esittävät, etten ole olemassakaan. Silti tiedän, etten voi roikkua tässä ikuisesti, joten pakottaudun hymyilemään.

"Eiköhän se oo. Muttta mun pitää käydä vessassa. Odotatko sä täällä?" ilmoitan ja Olivia nyökkää.

Kävelen portaat ylös takaisin huoneeseeni ja raotan ovea. Sydämeni putoaa, kun näen mitä Olivia touhuaa. Hänellä on kädessään pieni musta vihkonen, jonka tunnistan heti päiväkirjakseni. Paiskaan oven auki ja Olivia kohottaa säikähtäneenä katseensa.

"Mitä sä teet?" kysyn tärisevällä äänellä. Olivia vain tuijottaa minua.

"Mitä sä teet?!" kiljun.

"Haluutko sä tosissas sitä? Olla poika siis?" Olivia kysyy kuiskaten. Minua pyörryttää. Näin ei voi tapahtua. Näin ei voi tapahtua. Ei nyt. Ei. Otan tukea seinästä ja suljen silmäni. Hengitän syvään ja nostan katseeni Oliviaan.

"Lähde", käsken hiljaa.

"Elena, mä oon niin pahoillani. Mä vannon, mä en kerro kelle-"

"Häivy!" kirkaisen ja osoitan ovea takanani. Näen, kuinka kyyneleet tulvahtavat Olivian silmiin, mutta hän tottelee ja kävelee ohitseni ulos huoneesta. Lopulta ulko-ovi kolahtaa kiinni ja annan itselleni luvan murtua. Valun seinää pitkin lattialle istumaan ja annan kyyneleiden ryöpytä holtittomasti poskilleni.

Pysyn koko seuraavan viikon kotona. Äiti ei varmaan edes huomaa. Olivia sen sijaan huomaa äidinkin puolesta. Hän lähettää joka päivä vähintään kymmenen anteeksipyyntöviestiä ja yrittää soittaa yhtä monta kertaa. En vastaa kertaakaan. Makaan vain sängyssä ja tuijotan ilmeettömänä kattoa. Sisälläni raivoava myrsky on lamaannuttanut minut. Päässäni takoo tasan yksi ajatus; *Hän tietää. Hän tietää. Hän tietää.* En pysty nukkumaan kunnolla, tai edes sulkemaan silmiäni, koska heti kun teen niin, eteeni ilmestyy oikea minä, Niklas, ja sen herättämä tunne on niin voimakas, että joudun haukkomaan henkeäni. Tunne, etten kuulu ruumiiseeni. Etten kuulu tähän maailmaan.

Havahdun keskellä yötä ovelta kuuluvaan koputukseen. Nukkunut nyt en muutenkaan, mutta säikähdän silti. Ehkä se on äiti, joka on unohtanut avaimensa kotiin. Revin hupparin päälleni, heitän hupun tukkani yli ja hipsin portaat alas ovelle. Kylmä viima iskeytyy minuun heti, kun raotan ovea. Tuijotan hämmentyneenä ja yllättyneenä ulkona värjöttelevää itkuista Oliviaa.

"Pliis Elena, päästä mut sisään. Mut... mut...", Olivia ei pysty päättämään lausettaan uuden nyyhkytysten aallon ravistellessa hänen ruumistaan. Siirryn pois hänen tieltään ja hän laahustaa sisään.

"Kiitos. Ja mä oon oikeesti pahoillani siitä, että mä luin sitä päiväkirjaa ja-"

"Ei puhuta siitä nyt. Keitänkö mä teetä?" keskeytän. Olivia nyökkää.

Istutan Olivian sohvalle ja ojennan hänelle toisen teekupeista.

"Mitä tapahtu? Sä voit kertoa mulle mitä tahansa", vakuutan epävarmana, tahtooko tyttö tehdä niin.

"No, sähän näit, millanen äiti oli silloin yks päivä. Se tuli tänään kotiin taas humalassa ja sitten vaan käskei mun häipyä. Se uhkasi heittää mua veitsellä, jos en lähde. Joten mä lähdin. Ja mä oon pahoillani, että mä tulin tänne, mutta sä oot varmaan mun ainoa oikee ystävä ja mä tiän, että sä vihaat mua, mutta mä en tiennyt mitään muutakaan paikkaa", Olivia selittää hysteerisesti puhuen niin nopeasti, etten saa melkein selvää. Kiedon hetken mielijohteesta käsivarteni hänen ympärilleen.

"Kaikki on hyvin. Kaikki on hyvin", hoen halaten häntä samalla tiukasti. Kohta Olivia jo hiukan rauhoittuneena irrottautuu halauksesta ja katsoo minua epävarmasti.

"Saanko mä kysyy jotain?" hän kysyy hiljaa ja kun nyökkään, hän jatkaa vielä hiljempaa: "Haluutko sä oikeesti olla poika? Ootko sä halunnut jo pitkään?" Puren huultani ja päätän, että Olivia on luottamukseni arvoinen. Nyökkään hitaasti ja lasken hupun päästäni paljastaen ensimmäistä kertaa lyhyeksi leikatun tukkani.

"Oon halunnut sitä varmaan aina. Ennen leikin, että mun nimi on Niklas ja sitten se jäikin mun sisälle. Kahdeksanvuotiaasta asti muhun on sattunut, kun joku on sanonut mua Elenaks. Muhun on sattunut, kun oon katsonut itteeni peilistä. Mä en ole tyttö, vaikka sellaisena maailma mut näkeekin", kerron ja odotan pelokkaana Olivian vastausta. Hän on pitkään hiljaa, mutta sitten hän avaa suunsa.

"Sulla on tosi kaunis nimi, Niklas", hän sanoo ja katsoo minua. Helpotuksen ja onnen kyyneleet tulvahtavat silmiini. Saan ensimmäisen kerran kokea, miltä tuntuu, kun kuuluu johonkin. Heittäydyn Olivian kaulaan ja nyyhkytän.

"Kiitos", mumisen hänen korvaansa. Tunnen hänen hymysä niskassani. En voisi olla onnellisempi.

Siitä, mitä me Olivian kanssa kutsumme "kohtalokkaaksi yöksi" on kulunut nyt puolitoista vuotta. Tämä on ensimmäinen kertani koulussa sen jälkeen. Kerroin sen yön jälkeen äidilleni sukupuolenvaihdoshaluistani ja hän ymmärsi. Hän vei minut lääkärille ja siitä alkoivat leikkaukset ja kaiken maailman arviot, jotka eivät ole vieläkään loppuneet. Tuskin loppuvatkaan vielä pariin vuoteen. Silti ulkonäköni vastaa jo paljon enemmän sisäistä minääni. Minusta ei enää tunnu väärältä, kun katson peiliin.

Hymyilen leveästi astuessani koulun portista sisään. Huppu pysyy niskassani jättäen naamani ja hiukseni näkyviin. Kuljetan katseeni koulunpihan poikki, kunnes se pysähtyy kohteeseensa. Olivia seisoo selkä minuun päin kauempana. Joku hänen seurassaan olevista tytöistä vilkaisee minua ja kuiskuttaa sitten kiihkeästi jotain. Olivia pyörähtää ympäri ja katsoo minua suoraan silmiin. Leveä hymy syttyy tytön kasvoille.

"Niklas!" Olivia kiljaisee ja pyrähtää juoksuun. Lähden juoksemaan itsekin. Kohta törmäämme Olivian kanssa toisiimme, mutta emme edes huomaa sitä. Rutistamme vain toisiamme ja hetken maailmassa on vain me kaksi.

Niin kuin sanoin, oma elämäni ei ole ollut koskaan normaaleilla raiteillaan. Ennen ajattelin, että voin olla onnellinen vain, jos pääsen takaisin junaradalle. Kävikin ilmi, että tarvitsin vain jonkun, joka muistutti minua siitä, että voin aina rakentaa omat raiteeni.

Vilja Saine